

Andrzej Gordziejewicz-Gordziejewski

"Przekazy ustne a struktura relacji
pamiętnikarskiej", Roch Sulima, "Z
polskich studiów slawistycznych" V,
t.II (1978) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 23/3 (77), 373

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/IV/ SIMONIDES Dorota: Z problemów tekstologii folklorystycznej. "Z polskich studiów slawistycznych" V, 1978, t. II, s. 309-314.

Trzy najbardziej istotne problemy poruszone przez autorkę w związku z tematem to: fakt gromadzenia (utrwalania) tekstów mówionych, przeniesienie tekstu mówionego w zapis graficzny oraz opracowanie zapisu graficznego na potrzeby edycji. W procesie tej obróbki tekst folklorystyczny zmienia swój sposób istnienia - z tekstu mówionego staje się tekstem pisanym, co w konsekwencji powoduje zmianę w sytuacji nadawania i odbierania. Jego pozycja różni się jednak od tekstu literackiego, gdyż mamy tu do czynienia z odmiennym procesem tworzenia.

BP/77/137

A.G.

/IV/ SULIKA Roch: Przekazy ustne a struktura relacji pamiętnikarskiej. "Z polskich studiów slawistycznych" V, 1978, t. II, s. 315-322.

Przedmiotem rozważań autora są "chłopskie pamiętniki nie-konkursowe", a więc teksty naturalne, nie zdominowane przez wymogi oficjalne. Celem przeprowadzanej analizy, rozumianej w kategoriach semiotycznych, jest zaproponowanie układu dostosowanego do opisu tej części piśmiennictwa ludowego, którą określa się mianem pamiętnikarstwa chłopskiego. Relacja pamiętnikarska wyrasta zawsze na gruncie konkretnych praktyk semiotycznych grupy społecznej, na tle których zaopatruje się w znaczenia. Przedmiotem szczegółowej analizy czyni autor dwie z owych praktyk: strategię kolekcjonera (gromadzenie przedmiotów i przekazów językowych, wykorzystywanych w funkcji autotelicznej - nie sprawczej) oraz komunikowanie wizerunków "drugiego" człowieka, w których na tle kontaktów wewnątrzgrupowych wyróżnić można wizerunki momentalne oraz życiorysy mówione i genealogie.

BP/77/138

A.G.